

15-ம் பகுதி: ஐந்தாம் பகுதி!

அடூத் த வாரம் டாக்டர் சூரஷே சீ மகைக் குப் பயணமானான். ஸ்ரீ தர் அவனுக்குத் தான் வாக் களித் த பிரகாரம் விலை உயர்ந்த உட்கைகளைப் பரிசளித்தான். கொழும்புத் துறைமுகத்தில் அவனை வழியனுப்பப் பதமாவுடன் அவன் போயிருந்தான். அவர்களதைத் தவிர சூரஷேயின் சொந்தக் காரரான வளெளவத்தகைக் கடகாரர், அவனது மாமனார், மற்றும் நண்பர்கள் பலரும் துறைமுகத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். எல்லோரும் அவனை வாழ்த்தி வழியனுப்பினார்கள். ஆனால் சூரஷேயைப் பிரிவதற்கு மற்றவர்கள் எல்லோரிலும் பார்க்க ஸ்ரீ தரே கஷ்டப்பட்டான். சூமார் ஐந்து வருடங்களாக அவனது வாழ்க்கையில் முற்றாக ஓட்டிக் கொண்டு இரவும் பகலும் கட்டி வாழ்ந்த அறிவு நிறைந்த அருமனை நண்பன் லலவா? ஆகவே அவனது பிரிவு ஸ்ரீ தரையே அப்படியே ஆட்டிவிடும் போலிருந்தது. இனித் தொடர் தற்கெல்லாம் ஆலோசனைகள் கேட்பதற்கும், மனதிலுள்ளவற்றையெல்லாம் கொட்டிப் பசேவதற்கும் எங்கு போவது? அதை நினதைத் ததும் கப்பல் புறப்படும் நேரம் வந்த போது ஸ்ரீ தரின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. சூரஷே சிரித்துக் கொண்டு அவன் கலங்கிய கண்களதைத் துடதைத் து விட்டான். "ஸ்ரீ தர்! நான் இங்கிலாந்திலிருந்து மீள் இரண்டு வருடங்களாகும். அதற்கிடையில் உன்னுடைய கல்யாணம் நடந்து முடிந்து விடும் லலவா? நான் மீண்டு வரும் பொழுது ஒரு சின்ன ஸ்ரீ தர் உன்கையைப் பற்றிக் கொண்டு ஓடித் திரிவான்! நான் இலங்கை வந்ததும் முதலில் உன்னைத் தான் சந்திப்பேன். அதன் பின் எனது திருமணமும் நடப்பெறும். நீ அதற்குக் கட்டாயம் வர வேண்டும். அது தவிர உனது சுகம் பற்றி எனக்கு அபிசுகி கடிதங்கள் எழுத மறக்காதே. நானும் உடனுக்குடன் பதில் போடும்வனே." என்று கடினினான் சூரஷே.

பின்னர், பத்மாவிடம் "ஸ்ரீ தரகைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். நீங்கள் இருவரும் இன்பமாக வாழ வணைட்டுமாறு இப்பொழுதே எனது திருமண வாழ்த்துகளையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்." என்றான். பத்மா நாணத்தோடு "உங்கள் அன்புக்கு எனது நன்றி" என்று பதிலளித்தாள்.

சுரேஷை வழியனுப்பி விட்டுப் பத்மாவுடன் துறமுகத்துக்கு வளையே வந்த ஸ்ரீ தர "பத்மா! சிறிது நேரம் கால்பேஸ் கடற்கரையைக் குப்பாய் விட்டு வரலாமா?" என்றான். பத்மாவும் "ஆம்" என்று பதிலளிக் கவகார கால்பேஸ் மதைனத்தை நோக்கிச் சென்றது.

நேரம் இரவு எட்டு மணியாயிருந்தது. கால்பேஸ் கடற்கரையில் மின்சார விளக்குகள் சூடர் விட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஏராளமான ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் கடற்கரையில் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறுவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஓடிப் பிடித்து விளையாடிக் கொண்டும் கப்சலிட்டுக் கொண்டும் இருந்தார்கள். ஒரு சில காதலர்கள் இருள் மண்டிய இடங்களில் மோனத்தில் மிழ்கி ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தவாறு இன்பமோகத்தில் மிழ்கிக் கிடந்தார்கள். காற்றோடு போராடிக் கொண்டிருந்த பெரிய திரிகளூடன் கபிய மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள் பொருத்திய தட்டுகளில் கடலை விற்றுக் கொண்டிருந்த கடலை காரர்களிடம் கடலை வாங்கி உண்டு கொண்டு இக்காதல் ஜோடிகளில் சிறுங்கார சேஷ்டகைகைக் கடலை கண்ணாறு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் ஒரு சிலர். காதல் விஷயங்களில் அனுபவமில்லாத இளம் வாலிபர்கள் தான் இதில் ஈடுபட்டனர் என்பதற்கில்லை. நன்கு வழுக கையாகிவிட்ட நடுத்தர வயதினர் பலரும் தமது பளபளக்கும் மண்டையோடுகளைத் தடவிக் கொண்டு இவற்றைக் களளத் தனமாகப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். வள்ளைகை காரச சூற்றுப் பயணிகள் சிலர் இலங்கையின் வள்ளிப் பிவிட்ட கரு நீல இரவை அண்ணாந்து பார்த்து இரசித்த வண்ணம் கடலோர நடபாதையில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஐஸ்கிரீம் வான்கள் குழல்களை முறுக்கிக் கொண்டு ஐஸ்கிரீம் விற்றுக் கொண்டிருந்தன. சிறுவர் சிறுமியர் அவற்றை மொய்த்துக் கொண்டு அட்டகாசம் செய்தார்கள். எத்தகையை கஷ்டங்களாக் கிடையேயும் வாழ்க்கை வாழ்த்துக் கது என்ற நம்பிக்கை மனிதனின் இதயத்தில் எவ்வளவு திரும் ஊறியிருக்கிறது என்பதற்கு இக்கடற்கரையின் காட்சிகள் சான்று பகர்ந்தன. இருந்தாலும், கடற்கரையைக் வந்திருந்த எல்லோருமே இன்பப் பொழுது போகுகளிலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதற்கில்லை. நீலக் கடலின் பிப்பொன்ற வள்ளைகளில் ஏறி வந்த குளிர் காற்று உடலைத் தழுவ, தம எதிர்காலத்துக்குத் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தவர்களும், நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு காண முயன்று கொண்டிருந்தவர்களும் பலர் துன்பத்தால் அலைந்து தனித்த மனதிற்கு அமையகைக் கொண்டுவதற்கு "இராம ஜெயம்" என்றும் "நமசிவாய" என்றும் மந்திரங்கள் சொல்லி மனதை நிறிப்படுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் சிலர். வேறு சிலர் தகோப்பியாசம் செய்தார்கள். சிலர் பிராணாயாமம் செய்தார்கள். முஸ்லிம்கள் சிலர் மகைகாவை நோக்கி வணக்கம் செலுத்தினார்கள். இன்னும் சிலர் பூல்லைப் படுத்துக் கொண்டு வானத்தின் அழகை வியந்துக் கொண்டிருக்க, வேறு

ஆனால் பத்மாவுக்கோ உலகமே மறந்து போயிருந்தது. தந்தையார் நினைவும் மறந்து போயிற்று. சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளும் மறந்து போயின. எங்கோ ஓரிடத்தையே நோக்கி விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தது அவள் மனம். ஸ்ரீ தரூம் அதே இடத்தையே நோக்கி வர மாட்டானா என்று ஏங்கியது நடுநடு சம. கவிஞரும் கதாசிரியரும் வரணித்த அந்த உலகம் விரைந்து இப்பொழுதே புகுவனேடும் போலிருந்தது அவளுக்கு. ஓர் ஆணும் பண்ணும் சிநகேப்பது அதற்காகத்தானே என்று கபிட எண்ணினாள் அவள். சகூந்தலையை வனத்தில் சந்தித்து, துஷ்யந்தன் எவ்வளவு விரைவாகவும் இலகுவாகவும் அவளை அவ்வலகுக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டான். அவனது ஆண்மையல்லவோ ஆண்மனை என்று கபிட நினைத்தாள் அவள். ஆனால் துஷ்யந்தனின் அந்த அவசர ஆண்மையால் சகூந்தலை பின்னல் பட்டதுனபமும் துயரம் கொட்டிய கண்ணீரும் அடந்த இன்னல்களும் அவளுக்கு ஞாபகம் வரவில்லை. கண்ணீர் இன்பத்துக்கு யுகத்தையே பரிசளிக்கவும் நிலையில் அவள் இருந்தாள். இன்னும் "ஸ்ரீ தர் என்னதைத் திரும்பும் செய்யப் போவது நிசமின்றால் - இவற்றில் எல்லாம் இனிக் கட்டுப்பாடு என்ற பெயரில் எம் மனதோடு நாமே போராடிக் கொண்டிருப்பது ஏன்? களவொழுக்கம் என்று முன்னோர் சொன்ன பிரகாரம் நடந்துகொள்ள வேண்டியதுதானே?" என்று சிந்தித்த அவள் பண்ணைக்கு இயற்கையாயிருக்கும் நாணத்தால் மட்டுமே தன் எண்ணத்தையெளிப்படையாகக் கபிதாதிருந்தாள். இன்னும் வெளிப்படையான செயலாலோ சொல்லாலோ ஓர் பண்ணை தன் உள்ளத்தின் இதற்கையே அந்தரங்க ஆசைகளை ஓர் ஆணிடம் வெளியிட்டால், அவ்வாண் கபிட அவளை மதிக்க மாட்டான் என்பது அவள் அறியாததல்ல. இவ்விவகாரங்களில் ஆணே முனைகளை எடுக்க வேண்டாமென்ற உலக நியதியே அவள் செயல்களை அன்று கட்டுப்படுத்துதின. உண்மையில் ஸ்ரீ தர் போக்கு அவளுக்கு அபியோடு பிபிக் கவில்லை. என்றாலும் அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? அவள் இதுவரை அடுத்த வீட்டு அன்னம்மா அக்காவிடமிருந்தும், கட்டுப்பாடு கச்சுமாவிடமிருந்தும் ஆண்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருந்த விவரங்களின் படி அவர்கள் பெரிய அவசரகாரர்கள். அவர்களிடமிருந்து தப்புவதுதான் கஷ்டமென்று நினைத்திருந்தாள். உண்மையும் அதுவாகத்தானிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஸ்ரீ தரூ எவ்வளவு வேகிக் கையாகப் பசினாலும் என்னதான் தன்னோடு உராய்ந்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாலும் ஓர் எல்லகைக்கு அப்பால் போகாதவனாக அல்லவா இருக்கிறான்? - இது பத்மாவுக்குப் பெரியதோர் ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஆனால் ஓர் பண்ணை நினைத்தால், ஆண்கைக் கொண்டு எதையுமே செய்வித்து விடலாம். ஆனால் அதற்கு அப்பண்ணை தன் பண்ணையின் கர்வத்தையே விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். பத்மாவோ அதற்குத் தயாராகவில்லை. ஆகவே ஸ்ரீ தரிடம் சலிப்போடு "போதும் மழை விளையாட்டு. குளிரும் அதிகமாயிருக்கிறது. தடிமன் பிடித்தாலும் பிடித்து விடும். போவோமா?" என்றாள்.

இவ்வாறு அவள் சொல்வதற்கும் வானம் மின்னச் சிரிப்பொன்று சிரிப்பதற்கும் சரியாயிருந்தது. மின்னலைத் தொடர்ந்து இப்பிடுகை கேட்டது. காற்றும் கடும்மையாக வீச ஆரம்பித்தது. ஆம், இயற்கையே போலும் காட்டத்தொடங்கியது. மழையும் அடித்ததோங்கிப் பொழிய ஆரம்பித்தது. ஸ்ரீ தரூம் எழுந்தான். "சரி போவோம்." என்று காரையே நோக்கி நடந்தான். திரும்பித் திரும்பி உள் எதற்கோடு அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் பத்மா.

"ஆனால் அதை எப்பிச்சொல்ல முடியும்? அங்கே வாய்ப்பை அளித்தல்லவோ பார்க்க வேண்டும்?" என்ற பதிலும் உடனடியாகவே அவள் மனதில் எழுந்தது.

அன்றிரவு பதமாநீண்ட நேரம் நித்திரை கொள்ளவில்லை. கட்டிலிலே வறும்பணை புரண்டு கொண்டிருந்தாள் அவள். யளவனத்தின்துடிதுடிப்பு அவள் நெஞ்சையும் உடலையும் அலகைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தது. காதலனென்பது உள்ளத்தின உணர்ச்சி மட்டுமல்ல. உடலுணர்ச்சியும் தானே?" என்று தனக்குத் தானே வினவிக் கொண்டவள் தன் உடம்பெல்லாம் ஒரு நெருப்புப் பாவி வருவது போன்று உணர்ச்சியைப் பற்றாள். "இததை தான் பண்டகை காலத்துப் புலவர்கள் விரக தாபம் என்று வர்ணித்தார்கள் போலும்" என்றும் நினதைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

நித்திரையின்றி படுக்கையில் புரண்ட அவள் ஜன்னலிடாக வான்பை பார்த்தபோது, பாதி மதி ஒன்று அங்கே தன்னையே நட்சத் திரப் பரிவாரங்களுடன் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பது திரிந்தது. "நட்சத் திரங்கள் என்பன விரக தாபத்தால் வானத்தேவியின் உடலில் ஏற்பட்ட கொப்புளங்கள்" என்று தான் எங்கோ ஒரு பழைய கவிதை படித்தது அவளாக அப்பொழுது ஞாபகம் வந்தது. ஆம். நளவெண்பாவில் புகழ்நேதி பாடிய பாட்பில் அப்படி வருகிறது - என்ற நினவை கபிரந்த அவள், தனது உடலிலும் அப்படிக் கொப்புளங்கள் குமிழியிட்டிருக்கின்றனவா என்று தடவிப் பார்த்தாள். "இல்லலை, கவியின் கற்பனை நடமொறகைக் கூறும் வராது. என்றாலும் என்னுடலில் அனல் வீசுவது மட்டும் என்னவோ உண்மையானது" என்ற எண்ணிய அவள் மனதிலே கமலநாதன் மீண்டும் மீண்டும் காட்சியளித்தான்.

வீடு சனெற ஸ்ரீ தருக்கோ இவ்வித அனுபவங்கள் ஏற்படவில்லை. சற்றேறில் விளையாடியதால் ஏற்பட்ட ஆயாசத்துடன் சும்பையா தயாரித்திருந்த சாப்பாட்டை ஊறுகாயுடன் இரசித்துச் சாப்பிட்ட அவளாகக் கூடு நல்ல நித்திரை கண்ணைச் சூழறறிக் கொண்டு வந்தது. படுக்கையில் படுத்து ஒரு வார சஞ்சிகையை எடுத்து இரண்டு மடிந்து பக்கங்களதை தட்டியதும், துயில் அவன் கண்களதை தழுவிக்கொண்டது.

இப்பிப்பட்ட நேரங்களில் வழக்கத்தில் அவன் நண்பன் சூரஷே 'லடை'டை நிறுத்துவான். அன்று சூரஷேவில் லாததால், வலையைக் காரசு சும்பையா 'லடை'டை நிறுத்தினான். சூரஷே போடுக்கடலில் ஸ்ரீ தர் இப்பொழுது என்ன செய்து கொண்டிருப்பானோ என்ற சிந்தனையில் இலயித்திருந்தான்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி மண்டபத்தில் இரண்டாவது முறையாக அரங்கேற்றிவருந்த "ஈடிப்பஸ் மன்னன்" நாடகத்திற்காகவும் தன் வாழ்க்கையின் புதிய அததியாயத்துக்கு வண்பிய நடவடிக் ககைளமேற் கொள் வதற்காகவும் ஸ்ரீ தர் இரண்டு மின்று தினம் கழித்து பிரவைர் சபுப் பிரமணியத்துடன் தனது காரில் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டான் . புறப்படும் முன் வழக்கம் போல் அம்மாவாக்கும் அப்பாவாக்கும் பரிசுகள் வாங்கித் தவறவில்லை. தாயைப் பொறுத்த வரையில் அவளாக்கும் எது பிடித்தமென்பது அவளாக்கும் திரியும் . தன்னிலங்கையில் கிடக்கும் பொருள்களில் அவளாக்கும் பிடித்தமானது முந்திரிக் கொட்டையும் , கித்துள் கரூப்பட்டியும்மே. அவற்றை வலைகை காரணம் அனுப்பி வாங்காது, தானே புறக்கொட்டைச் சந்தகைக் குச்சிசென்று வாங்கிக் கொண்டான் . தந்தையைப் பொறுத்த வரையில் தத்துவ சாத் திரத்தில் அதிக ஈடூபாடூயை அவர் சில காலமாக நீட்சே என்ற ஜெர்மனிய தத்துவ தரிசுகரின் நூல்களையும் கட்டுரகையையும் தடேத் தடேச் சகேரிப்பது, அவளாக்கும் திரியுமாதலால் லகே ஹவாஸ் புத்தகசாலகைக் குச்சிசென்று அங்கு புதிதாக வந்திருந்த நீட்சே எழுதிய நூல்களையும் விலகைக் கு வாங்கிக் கொண்டான் .

பெரும் பணவசதியுள்ள சிவநசேரரால் இப்புத்தகங்கள் எதையும் நினதைத் தவூடன் வாங்கிவிட முடியுமென்றாலும் , அன்பு மகன் அவற்றை அக்கறையுடன் விலகைக் கு

வாங்கிப் பரிசாகக் கொண்டு வரும்போது, அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதில் ஒரு தனி இன்பம் அவருக்கு ஏற்படும் என்பது ஸ்ரீ தருக்கைத் திரிந்திருந்ததே அவன் அவற்றை வாங்கிச் சின்றதற்குக் காரணம். அது போலவே தாய் பாக்கியமும் நினதைத் தவண வவளவு முந் திரிக் கொட்டகையையும் கருப்பட்டியையும் வாங்கிக் கொள்ளக் கப்டியவளே என்றாலும் தமது கையிலிருந்து அவற்றைப் பெறும்போது அவற்றின் உருசி அவளுக்கு இரட்டிப்பாய் இருக்கும் என்பது ஸ்ரீ தருக்கைத் திரியும். அன்பெனும் பாகில் தாய் தடுத முந் திரிக் கொட்டகைகள் சுவையில் விருந்தாயிருக்கும் என்பது அவள் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. வேறெந்தத் தனே பாகும் அந்தச் சுவையை அவற்றுக்கு அளித்துவிட முடியாது.

ஸ்ரீ தர் இவ்வாறு கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டும் வந்து கொண்டிருக்க, 'அமராவதி' தனது அருமை வாரிசை வரவேற்பதற்காகத் தடல் புடலாக ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தது. மாதத்திற்கு இரண்டு மீன்து தடவை வந்தால் கப்ட ஓவ்வொரு தடவையும் சிவநேசரூம் பாக்கியமும் அவனுக்கு இராஜ வரவேற்பளிக்கத் தவறுவதில்லை. இம்முறையே அவன் மீன்து மாதம் கழித்து வீட்டுக்கு வருகிறான். ஆகவே வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் மிகவும் அமரக்களமாயிருந்தன.

அவன் வருவதற்குமுதல் நாள்தே தாய் பாக்கியம் அவனது மாடி அறையை வலேகை காரரைக் கொண்டு அப்பழுக்கில் லாமல் சூதும் செய்து வதைதான். அவனது படக்கைகும் புதிய விரிப்புகள் விரிக்கப்பட்டன. தலையணைகளுக்கும் அழகான உறகைகள் இடப்பட்டன. வளையே இருந்த ரடீயோ கிராமும், புதிதாக வாங்கப்பட்ட பல இசைத் தட்டுகளும் அவன் படக்கைக்கு அருகே கொண்டு போய் வகைகப்பட்டன. இன்னும் படக்கைக்கு அருகே முக்காலியில் இருந்த டெலிபோன் கிருமி நாசினியால் சூத்திகரிக் கப்பட்டும் அத் தரால் வாசனையிட விசைகப்பட்டது. அறையில் நடுவடே அழகான இரத்தினக் கம்பளம் ஒன்றும் விரிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ தர் இவற்றை எல்லாம் விரும்பி அனுபவிப்பவன் என்பது அவன் தாய்க்கு நன்கு திரிந்திருந்ததே அவன் இவ் விஷயங்களில் இவ்வளவு கவனமெடுத்து தற்குக் காரணம். சாதாரணமாக அவன் படக்கையில் படுத்திருக்க தாய் பாக்கியம் கம்பளத்தில் உட்கார்ந்து வெற்றிலையை மீன்ற கொண்டு அவனோடு உரையாடவது வழக்கம். அவ்வாறு உட்கார்ந்து பசேவது அவளுக்கு எல்லையில்லாத ஒரு மனநிறைவைக் கொடுத்தது. ஆகவே இரத்தினக் கம்பளத்தை அவள் விரித்தது ஸ்ரீ தருக்கை மட்டுமல்ல. தன் வசதிக் காகவும் தான், இன்னும் ஸ்ரீ தர் சித்திரம் வரையும் 'ஸ்டான்ட'யையும் ஜன்னலுக்கு அருகே வளையின் நன்கு விழும் ஓரிடத்தில் வகைக்கும் படி ஏற்பாடு செய்தான். அந்த 'ஸ்டான்டில்' அவன் அரகையாக எழுதி நிறுத்திய 'மோகனா' என்னும் அமராவதி இல்லத்தின் பஞ்சவர்ணக் கிளியின படத்தையும் அவள் எடுத்து வைத்தான். ஸ்ரீ தர் வந்ததும் அவனிடம் அந்தப் படத்தை எழுதி முடித்துவிடும் படி கபற்ற வேண்டாமென்றும், அதற்குத் தக்க மூலமிட 'பிரமே' போட்டு விராந்தகைகளில் மாட்டி வகைக வேண்டாமென்பதும் அவள் அவா.

"ஸ்ரீ தர் எவ்வளவு கெட்டிக்காரன். என்ன அழகாகப் படம் மூழ்த்துகிறான் பார்த்தாயா?"

சிவந்சேர் புன்னகை பித்தார் . "நீ எங்கள் குடும்பத்திலேயே பெரிய கருமியாய் வருவாய் போலிருக்கிறது. என்னுடைய இறந்து போன மாமனார் ஒருவர் இப்படித்தானாம் . சாகும் போது அவர் தலையணையுள் ஐயாயிரம் தங்கப் பவான்களை வைத்திருந்தார் . ஆனால் ஒன்று . ஒருவன் எவ்வளவுதான் கருமியாயிருந்தாலும் கருமி என்று பெயரெடுக்கக் கூடாது . அதைப் போன்ற அபவாதம் உலகிலேயே வேறே இல்லை . எவனாவது ஒருவன் ஊதாரியாக வாழ்ந்தான் என்று உலகம் ஏசும் போது, அந்த எச்சில் கிட ஒருவித அன்பு தொனிக் கும் . ஆனால் கருமியை ஏசும் போது ஒரு பழுவை ஏசுவது போல் ஏசுவார்கள் ." என்றார் .

பாக்கியம் "ஸ்ரீ தர் கருமியல்ல" என்று இடமறித்தாள் . சிவந்சேரம் தம் பச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டுச் சன்றுவிட்டார் .

வெளிப்படையாக, சிவந்சேர், ஸ்ரீ தர், பாக்கியம் ஆகிய மூவரும் இவ்வாறு உல்லாசமாகப் பேசிக் கொண்டாலும் நீ ரு பித்த நெருப்புப் போல அவர்கள் எல்லோர் உள்ளத்திலும் ஸ்ரீ தரின் திரும்பப் பிரச்சினை ஒரு பெரிய பாரமாகவே கிடந்தது . பாக்கியம் சமயைல் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பதிலும் அதனை மறப்பதற்கு முயன்றாள் . ஸ்ரீ தரோ படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டு அடுத்த நாள் நாடக வசனங்களை மனனம் செய்ய ஆரம்பித்தான் . ஏற்கனவே அவன் அவற்றைத் தலைக் ழாக மனனம் செய்திருந்தது உண்மையேயாயினும், சிறு தவறுமின்றி மிக நேர்த்தியாக அப்பாவும் அம்மாவும் முன்னிலையில் நடிக் வணேட்டுமென்ற பேரார் வத்திலேயே அவன் அவ்வாறு அதில் அதிக கவனம் செலுத்தலானான் . பாக்கியத்தின் உத்தரவின் படி ஐஸ் போட்டுக் குளிர்ச் செய்யப் பட்டிருந்த சுவெவிளநீ ரதைத் தயைவானை உயர்ந்த பெரிய 'கிளாசில்' ஊற்றி ஸ்ரீ தரின் படுக்கைக்கு அருகே வைத்திருந்தாள் . அதை இடையிடையே அருந்தியவாறு ஸ்ரீ தர் நாடக வசனங்களை உரக்கப் பேசிப் பழகிக் கொண்டிருந்தான் . இடையிடையே கிண்டிலிருந்த மகோகனா அவனைப் பார்த்து "ஸ்ரீ தர் ஸ்ரீ தர்" என்று அழைத்தது . "சப்தம் போடாதே . எனக்கு வேலையிருக்கிறது." என்று விரலை வாயில் வைத்து அதற்குச் சகைகை காட்டிவிட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள் அவள் .

சிவந்சேர் சிறிது நேரம் நீ ட் சேயின் கருத்துகளோடு மல்லாபிவிட்டு விஸ்கி அருந்தினார் . தோட்டத்தில் உலாவினார் . இயற்கை மர நிழலுக்குச் சன்று புள்ளி மன்களாகும் மயில்களாகும் தம் கையால் உணவு கொடுத்துத் தார் . பின்னர் காரியாலய அறைக்குள் சன்று கிளாக் கர் நன்னித்தம் பிக் கு வேலைகள் சொல்ல ஆரம்பித்தார் . அப்பொழுதும் ஸ்ரீ தரைப் பற்றி மொட்டைக் கடித்ததில் கிறப்பட்டு இருந்த விஷயங்களும் அதிகார அம்பலவாணர் கிறிய விஷயங்களும் அவருக்கு ஞாபகம் வரவில்லை . இரூந்தாலும் நாளை நாடகம் முடித்து வேலைப் பரப்புகள் அடங்கிய பிறகு - அதாவது நாளை மறு தினம் இவ் விஷயங்கள்கைக் கவனிக் கலாம் என்றிருந்து விட்டார் அவர் .

ஆனால் அவர் அவ்வாறு நினகைக் ச்சுழிபுரம் கந்தப்பர் வேறே விதமாக நினதைத் தார் .

சுழிபுரத்திலிருந்து 'ட்ரங் கோல்' போட்டுப் பசிணார் அவர்.

"நாளகைக்கு உங்கள் மகன் ஸ்ரீ தர் இந்துக் கல்பரி நாடகத்தில் நடிக்கிறாராமே உண்மதானா?"

"ஆமாம். நீங்களும் வாருங்கள். நன்றாக நடிக்கிறானாம்"

"நான் வராமலிருப்பனோ. டாக்டரையும் கட்டி வருகிறேன்."

"டாக்டரா? யாரது?... ஓகோ உங்கள் மகளகைக் கிறுகிறீர்களா? சரி. அழைத்து வாருங்கள்... இல்லலை... இன்னும் நான் ஸ்ரீ தரிடம் பசே வில்லை. எதற்கும் நாளகைக்கு நாடகத்தில் சந்திப்போம்."

டலிபோன் பசி மூடித்த பின்னர் சிவநசேர் எழுந்து சனென்று விட்டார்.

அவர் போய்ச் சிறிது நரேத்தில் காரியாலய அறகைக்கு ஸ்ரீ தர் வந்தான். கிளாக்ரர் நன்னித்தம்பி எழுந்து நின்று "தம்பி ஸ்ரீ தரா, வாருங்கள்" என்று விநயமாக வரவநேறார்.

ஸ்ரீ தர் தந்தயின் சூழல் நாற்காலியில் உல்லாசமாக உட்கார்ந்து சூழன்று கொண்டே "நன்னித்தம்பி என்ன புதினம்?" என்று கலேடான்.

நன்னித்தம்பி சிரித்துக் கொண்டு "புதினமா? ஒரு புதினமில்லை. என் மகள் சூ லாபீ. ஏ பாஸ் பண்ணிவிட்டாள். அப்பாவிடம் அவளுக்கு எங்காவது ஒரு வாத்தியார் வலை பார்த்துத் தரம்படி கலேடுக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர் அவளநாளமைற்று தினம் இங்கு அழைத்து வரம்படி சலல்லியிருக்கிறார். மற்றப்படி உங்கள் புதினம் தான் பரிய புதினம்?"

"எனது புதினமா? இது என்ன புதுக் கூழப்பம்? எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே.

விவரமாய்ச் சொல்லு" என்றான் ஸ்ரீ தர்.

நன்னித்தம்பி, "இல்லலை, உங்கள் திருமண விஷயமாகச் சொன்னேன். கந்தப்பச்சேரர் மகள் டாக்டர் அமுதாவை உங்கள்குக்குக் கல்யாணம் பசேசி இருக்கிறார் அப்பா. நான் சொன்னேன் என்று யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம். நாளடைந்ததைக் கல்லரி நாடகத்துக்கு உங்களைப் பார்க்க டாக்டர் வருகிறாளாம். இப்பொழுதுதான் அது பற்றிச் சூழ்புரத்திலிருந்து கந்தப்பர் டலிபோனில் பசேசினார்" என்றார் விநயமாக.

"அப்படியா? ஆனால் டாக்டர் பார்ப்பதற்கு எனக்கொன்றும் சுகவீனம் இல்லலை...அல்ல.. மறந்து விட்டனே. இரு நாட்களாக கண்ணில் தண்ணீர் வருகிறது. சில சமயங்களில் எரிச்சல் கட்ட எடுக்கிறது. அதை வேண்டாமனால் டாக்டரக்குக் காட்டலாம்" என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

"நீங்கள் குறும்பாகப் பசேசுகிறீர்கள். ஆனால் கண்ணில் சுகவீனமென்பது உண்மையான தம்பி? அப்படியானால் நல்ல டாக்டரிடம் காட்ட வேண்டும். எனது இறந்து போன மைத்துனர் சிவலிங்கத்துக்கு இப்படித்தான் கண்ணில் சுகவீனமாகிய பின்னர் பார்வையே பழுதாயிற்று. அதற்காகச் சந்திர சிகிச்சை செய்தோம். ஆனால் அச் சந்திர சிகிச்சை அவர் உயிரையே கொண்டே போய் விட்டது" என்றார் நன்னித்தம்பி.

"என்ன கண்ணில் சந்திர சிகிச்சை செய்ததால் உயிர்ப்போயிற்றா? நான் அப்படிப்பட்ட கண் நோயைப் பற்றி இதற்கு முன்னர் விபல்டத்தியில்லை" என்று ஆச்சரியத்தோடு கடுகினான் ஸ்ரீ தர்.

அதற்கு நன்னித்தம்பி, "எனக்கும் அப்படிப்பட்ட கண் நோயைப் பற்றியோ சந்திர சிகிச்சையைப் பற்றியோ முன்னர் தெரியாதுதான். அவருக்கு நோய் ஏற்பட்ட பிறகு தான் இது விஷயங்களைத் தெரிந்துக் கொண்டேன். ஏதற்கும் முன்னர் ஜாக் கிரதையாக டாக்டரக்குக் காட்டுவது நல்லதல்லவா?" என்றார்.

ஸ்ரீ தர் "காட்டத்தான் வேண்டும். ஆனால் இந்த லேடி டாக்டரக்குக் கல்ல." என்று கடுகிக் கொண்டே அங்கிருந்து சினென்று விட்டான்.

கிளாக்கர் அவனது பசேசைக் கேட்டு வாய் விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே வலையில்

மஹாகவிநாரர் .

அன்று மாலநை நாலநை மணியளவில தாயாருடன் சரேத்து அமராவிதி வளவ மூழுவதும் சூற்றித திரிந்தான் ஸரீ தர் . மான்கள் , மாடுகள் , மயில்கள் ஆகியவற்றோடும் விளையாடினான் . தடாகத்திலிருந்து தாமரைப் புகுகளையும் அல்லியையும் கொய்தான் . வளவிலிருந்து கதாயிலுக்குப் போய் அங்கிருந்து சந்தனக் கல்லில் தன் கையாலயே சந்தனத்தை அரதத்துத் தன் நெற்றியில் அழகாகப் பட்டிட்டுகக் கொண்டும் அம்மாவின் நெற்றியிலும் பட்டிட்டு வதைத்தான் .

தாயார் கொழும்பு சூந்தரஸேவரர் கோவிலைப் பற்றி விசாரித்தாள் . கோவிலின் தற்குக் கோபுரத் திருப்பணியதைத் தந்தயார் சீ க்கிரம் தொடங்கவிருக்கிறாரென்றும் தானும் அப்போது அங்கே வந்து 'கிஷ்கிந்தா'வில் ஒரு வாரம் தங்கியிருக்கப் போவதாகவும் கபறினாள் அவள் . "அந்தக் கோவில் உனது பரம்பரையைக் கோவில் . அதுதான் இந்த அமராவிதி வளவையே எப்பொழுதும் பாதுகாத்து வருகிறது . மணவாள சூந்தரஸேவரர் தான் எங்களுக்கு இந்த இலங்கை மூழுவதும் இவ்வளவு பெரிய அந்தஸ்த்தைக் கொடுத்திருக்கிறார் . ஆகவே நீ கோவில் நிர்வாகத்தில் அப்பொழுதும் அக்கறையாயிருப்பதோடு நரேடியாக அதனைக் கவனிக்கவும் வேண்டும் ." என்றாள் பாக்கியம் .

"ஆம் . அப்படியே செய்வேன் " என்று வாக்களித்தான் ஸரீ தர் .

பின் தாயும் மகனும் வலைகை காரி தயவ்வானையுடன் ஸரீ தர் , சூரவேத என்ற ஈர் ஆமகையையும் பார்க்கச் சனென்றார் . அவற்றுக்கும் அவற்றோடும் வாழ்ந்த மீன்களுக்கு உணவளித்தான் ஸரீ தர் . "மிருகங்களுக்கு உணவளித்தல் பெரிய புண்ணியம் . கடவுள் எங்களுக்குச் சிலைவம் அளித்திருப்பது மனிதருக்கும் மிருகங்களுக்கும் உதவவதற்காகத்தான் ." என்று கபறிய பாக்கியம் ஸரீ தரிடம் "கிஷ்கிந்தா"வில் கண்ணாடி நீர்ப் பட்டிகளை வைத்துச் சில மீன்களை வளரக்கலாமே என்றும் ஆலோசனை கபறினாள் . அத்துடன் "நீ கொழும்புக்குப் போகும் போது மகனாவையும் எடுத்துச் சிலை . அது "ஸ்ரீ தர் ஸரீ தர் " என்று உன்னை அழைத்துக் கொண்டே இருப்பது உன் நண்பர்களுக்கு வேடிகையாயிருக்கும் " என்றும் சொன்னாள் அவள் .

பின்னர் இருவரும் குளத்தின் கட்பில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறினார்கள் . ஸரீ தர் குழந்தை போல அம்மாவின் மடியில் தலையை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டான் . "அம்மா என் தலையில் பனைிருக்கிறதா பார் " என்று குறும் பாக்ச் சொன்னான் அவன் . பாக்கியத்துக்கு அவன் தலையில் பனையில்லை என்பது திரிந்தாலும் பொய்க்குப் பனை

பார்த்தாள். தயைவாளை அதைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

திடீ ரனே ஸரீ தர் "அம்மா, நான் அப்பாவைப் படம் எழுதியிருக்கிறேன். உன்னை எழுதவில்லையல்லவா? இன்றைக்கு எழுதப் போகிறேன்" என்றான்.

பாக்கியத்துக்கும் அது பிடித்தது. "சரி எழுது. நான் எப்படியிருக்கிறேன் என்று படத்தில் பார்க்க எனக்கும் ஆசைதான்" என்றாள் அவள்.

"நான் உன்னை உனது மான்களுடன் ரவிவர்மாவின் சகுந்தலை படம் போல் எழுதப் போகிறேன்." என்றான் ஸரீ தர்.

"சகுந்தலை இளம் பணை. உன்னை அப்படி எழுத முடியுமா? அது நல்லாயிருக்காது" என்றாள் பாக்கியம்.

"யார் சொன்னது? சகுந்தலை இளம் பண்ணென்று? அவளும் அவள் மகன் பரதனுக்கு இருபத்து மூன்று வயதாயிருக்கும் போது உன் வயசை அடந்திருப்பாள் தானே? அந்கேமாக, அவளும் உன்னைப் போல் உருண்ட திரண்ட, பிச்சணிக் காயாகத் தான் இருந்திருப்பாள். அப்படி நினதைத் துக்கொண்ட நானுன்னைச் சகுந்தலை போலவே எழுதப் போகிறேன்." என்றான் ஸரீ தர்.

"ஆனால் பரதனுக்கு இருபத்து மூன்று வயதான பொழுது சகுந்தலை காட்டில் இல்லையல்லவா? ஆகவே மான்களை எழுதக் கூடாது" என்றாள் பாக்கியம்.

"ஏன்? மான்களோடு வனத்தில் வளர்ந்த சகுந்தலை நிச்சயம் அரண்மனையிலும் மான்களை வளர்த்துத்தான் இருப்பாள். துவையந்தன் என்ன எங்க அப்பாவைவிடக் குறைந்தவனா? தன் மனைவிக் கு மான்களைக் கொண்ட வந்து கொடுத்து இருக்க மாட்டானா?" என்றான் ஸரீ தர்.

பாக்கியம் சிரித்தாள். "உன்னோடு என்னால் வாதிட முடியாது. சரி. படத்தை எழுது. எப்படி விரும்பினோ, அது போல் எழுது. ஆனால் ஒன்று. உன்னை அதிகம் கிழவியாக

எழுதிவிடாதே. வயசைச் சிறிது குறைத்துவிடு" என்றான் பாக்கியம்.

"ஆ! அப்படியா? எவ்வளவு தூரம் வயசைக் குறைக்க வேண்டும். இருபத்தைந்து வயதுப் பண்ணாக எழுதிவிட்டாருமா?" என்று கலே சியென் தான் ஸ்ரீ தர்.

பாக்கியம் "இப்படி நீ என்னையே பரிசாசம் செய்வதாயிருந்தால் படம் எழுதவே வேண்டாம். நீ அப்பாவின் படத்தை எழுதி விட்டாயல்லவா? நீ அப்பாவின் மகன் தானே? என்னை எழுத வேண்டாம்." என்று கோபித்துக் கொண்டான்.

ஸ்ரீ தர் அதற்கு "இல்லையம்மா. உன்னை எழுதித்தான் தீ ருவனே. ஆனால் உன் வயசை ஐந்து வயதுக்கு மலே குறைக்க முடியாது. என்ன சொல்கிறாய்?" என்றான்.

"அது போதும். ஐந்து வயதுக்கு முன் நான் எப்படி இருந்தனே தெரியுமா? நானும் அப்பாவும் அப்பொழுது கவர்னர் மாளிகை விருந்துக்குப் போன போது, அங்கிருந்த வளையகை கார ஆண்களும் பெண்களும் அப்பாவிடம் என் அழகை மிகவும் புகழ்ந்தார்கள். என படம் பத்திரிகைகளில் கட்ட வளி வந்தது. நான் அப்பொழுது இன்று போல கிழவியல்ல" என்றான் பாக்கியம்.

"என்ன என் அம்மா கிழவியா? யார் சொன்னது? இதோ படத்தை எழுத ஆரம்பிக்கிறேன்" என்று கபறிக் கொண்டே படம் எழுதுவதற்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தயைவானையை அனுப்பி எடுத்து வரச் செய்து, படம் வரைய ஆரம்பித்தான் ஸ்ரீ தர்.

படம் எழுத ஆரம்பித்த சிறிது நேரத்தில் பாக்கியம் வலையைக் காரி தயைவானையை ஸ்ரீ தருக்குத் தனீ ரும் தனக்கு வறெறிலையும் எடுத்து வர அனுப்பி வைத்தான். இதனால் ஏற்பட்ட தனிமையை உபயோகித்து அம்மாவிடம் பதமாவைப் பற்றிப் பசுவதற்குத் தீ ர்மானித்தான் ஸ்ரீ தர்.

"அம்மா, உன்னிடம் ஒரு விஷயம் பசே வேண்டும். ஆனால் பசே வெட்கமாயிருக்கிறது. என்றாலும் பசே வேண்டிய விஷயந்தான்.." என்று பீ டிகை போட்டான் ஸ்ரீ தர்.

